

Utazás (I.)

1988 augusztusában még falhoz állítottak
kéjesen dúlták fel a rögtön induló
repülőről visszaparancsolt bőröndömet
hátha teljesíthetik a megbízók kívánalmait
szerencsére a kitűnő svájci légitársaság
elegáns főlényyel tűrte a ferihegyi szokásokat
még késést is engedélyezett talán sejtette
most lenne első kolumbuszi utam az újvilágba
én is tűrtem míg fölcsattant a tehetetlen tiszt
elbocsátó-intő szózata: „mehet, de aztán vigyázzon...!”
mire csak annyit tudtam kinyögni: „köszönöm, míg
nem leszek itthon, vigyázzanak helyettem is az országra”
erre már oldódott szegény fiú de útleveletem
azért méla undorral gyűrögette: „tudja, nekünk szólnak,
hogy kit kell... most magát cseszteti az egyik jóakarója
nyilván tudja, miért... szóval vigyázzon meg örüljön is,
hiszen elvehettük volna például az erdélyi könyveit...”
nem szólhattam csak szégyenkeztem amikor kézenfogva
elragadott a kedves légikísérő s mint valami foglyulejtett
ritka terroristát különbusszal vitt a már csaknem guruló
repülőhöz szinte helyből szálltunk fel hogy elérjük
a zürichi csatlakozást
valahol az óceán fölött a bárgyú horrorfilm alatt
húztam először mosolyra a szám hogy lám most én is
minden szorongattatás ellenére érvényes szökésben vagyok
de tudtam közös szégyenünket sokáig fogom még cipelni
hogy a szabad világban sem lehetek szabad
októberben egy külön bőröndnyi ajándék tiltott könyvvel
jöttem vissza de akkor már az éber örök tüntetően közömbösek
voltak csak csodálkozásomat láttamozhatták az oszlopok
mögül kellő távolságból figyelő napszemüveges pofák
mit mondjak két hónappal megint öregebbek lettünk

Utazás (III.)

Pár órára mindig „leejtett” Isten Detroitban
hol angyalpuhán hol meg mintha lépcsőn bukdácsolnánk alá
már tétje sem volt a kapuk közötti bolyongásnak
mert egy menetrendszerűen késésben lévő Northwest-járat
aztán mindig fölcsípett csőrébe vett s elszállt velem
aztán visszaszállt letett időt adott
rutinos berepülőnek hittem már magam óceán és óceán
között nemegyszer villámpírban sistergő zivatart
fúrtunk át akárha idegen bolygóról jött szörnyek
támadtak volna ránk a legvakítóbb technikákkal
a Miami és a Chicago közeli háborúságot valóságos
égi pokol kifejezéssel illettem amikor a megváltó
földetérés után már a betonon süvítettünk
de én a mellettem ülő feketék arcát is sápadt-fehérek
láttam s ők meg tán engem elgyötört szürkének feketének
a csúcsbukdácsolást a San Juan Airlines minigépe követte
el velem Seattle és a gyönyörű Vancouver között
a tengeröblök fölötti kanyarokban hátra-hátra néztem
a két nyugodt apácára
sötétkék rózsafüzérük madárként röpködött a parányi kalitkában
a legszebb leszállásnak a San Franciscó-it szavaztam
ahogy az öböl hídjait szárnyunkkal és a naplemente
utolsó fénycsóváival végigsúroltuk így tisztelegve
a szerelmes városnak ahonnan egy hajnal ragadott el
egy gyönyörű szeptemberi hajnal mert mennem kellett
délkeletre a karibi viharok elé
de itt is vagy csak itt igazán szíved alatt morajlott már a föld
szemeddel mondtad ne félj csak menekülj innen messzire
de én maradni halni akartam volna a megjósolt földingásban